

Ser concretos no amor

O desexo de eternidade é inherente a todo home, teña ou non conviccións relixiosas. Cada un de nós, de feito, desexaría deixar tras de si algo que fale de si mesmo para sempre. Sénteno e experimentano con forza os artistas que se expresan nas obras que crean e entregan a súa alma a través delas, pero tamén os que traballan na investigación científica, os que buscan unha economía a escala humana, os que loitan polos dereitos fundamentais e os que soñan cun mundo de paz en fraternidade.

Pero tamén é certo que todo home ou muller ten a oportunidade de vivir unha experiencia con sabor a eternidade, amando, amando aos demais, empezando polos máis próximos e seguindo polos máis afastados, sen esquecer a ese próximo que a vida pon cada día ao noso lado. Lébrano unha frase: "Fai aos demais o que queiras que che fagan a ti, non fagas aos demais o que non queiras que che fagan a ti", a chamada "regra de ouro" presente en todas as culturas e relixións da humanidade.

Amar, pois, amar sempre, é dicir, ocuparse do próximo, compartir alegrías, penas, saír de nós mesmos para construír novas relacións, feitas de respecto mutuo, de comunión fraterna, de axuda desinteresada, de colaboración, de procura común... Unha experiencia extraordinaria que pode dar sentido aos nosos días, que amplía os nosos sentimentos máis fermosos e responde a unha necesidade profunda que nos pertence a todos e pon en circulación ese "ben relacional" que dá sabor tanto á vida individual como á vida social na que estamos inmersos. Amar a todos sen distinción, tomar a iniciativa no amor, comprender profundamente ao outro e captar as súas necesidades, e responder con xestos concretos, porque o amor non é sentimentalismo senón un valor que move a mente o corazón e os brazos e impúlsanos á acción. E alí onde antes había prepotencia, dominio, indiferenza, soidade, veremos nacer unha vida ao noso arredor, grazas tamén á nosa pequena pero forte e decisiva contribución, unha vida máis rica de sentido, que deixará unha pegada duradeira para sempre.

Todos sabemos que foi Xesús de Nazaret o primeiro que falou de amor e de amor mutuo. As súas palabras resoan aínda hoxe en todos nós e móstrannos un camiño para seguir. De feito, lembramos a parábola do samaritano, a historia dun home de Samaría que, ao atopar no camiño a un estranxeiro ferido e maltratado por uns ladróns, detívose e ocupouse del, mentres que un sacerdote e un levita pasaran de longo sen deterse.

Todos nós podemos ser como aquel samaritano e vivir a dimensión concreta do amor, especialmente nestes días tan cheos de violencia, de guerras, de abusos, de mortes, e xerar nas nosas casas, nos nosos lugares de traballo, nas nosas cidades, como lembraba Chiara Lubich, "unha cultura de paz para a unidade dos pobos".

Era o seu soño e hoxe podería ser tamén o noso.